

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Barbara Skoczowska

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **V. M.**

skazanego za czyny z art. 222 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 15 kwietnia 2026 r.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na niekorzyść skazanego,

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku

z dnia 24 października 2025 r., sygn. akt II K 1389/25,

**uchyla zaskarżony wyrok nakazowy i sprawę przekazuje
Sądowi Rejonowemu Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w
Świdniku do ponownego rozpoznania.**

Barbara Skoczowska Paweł Wiliński Małgorzata Wąsek-Wiaderek

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 24 października 2025 r., sygn. akt II K 1389/25, uznano oskarżonego V. M. za

winnego popełnienia czynu z art. 222 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 150 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł oraz czynu z art. 157 § 2 k.k., za który wymierzono mu karę 150 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł. Orzeczono nawiązki na rzecz pokrzywdzonych. Następnie wymierzone powyżej kary grzywny połączono i wymierzono oskarżonemu karę łączną grzywny w wysokości 250 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł.

Kasację od powyższego wyroku wniósł Prokurator Generalny, zaskarżając go w całości, na niekorzyść oskarżonego V. M. i zarzucając:

„rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 502 § 1 k.p.k., polegające na tym, że po wymierzeniu oskarżonemu V. M. wyrokiem nakazowym za czyny z art. 222 § 1 k.k. i z art. 157 § 2 k.k., przypisane mu w punktach I i III części dyspozytywnej orzeczenia, kar jednostkowych w postaci grzywny w wymiarze po 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, Sąd następnie wymierzył karę łączną grzywny w wymiarze 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych, podczas gdy zgodnie z treścią przepisu art. 502 § 1 k.p.k. górna granica możliwa do wymierzenia na mocy wyroku nakazowego, kary łącznej grzywny może wynosić maksymalnie 200 (dwieście) stawek dziennych”.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie wyroku nakazowego w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, stąd jej rozpoznanie i uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Podniesione w kasacji uchybienie, polegające na rażącym i mającym istotny wpływ na treść wyroku naruszeniu przepisu prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 502 § 1 k.p.k., znajduje potwierdzenie w treści zaskarżonego wyroku, którym wymierzono karę łączną grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych, podczas gdy zgodnie z treścią przepisu art. 502 § 1 k.p.k. górna granica możliwa do

wymierzenia na mocy wyroku nakazowego kary łącznej grzywny może wynosić maksymalnie 200 stawek dziennych.

Zgodnie z treścią art. 502 § 1 k.p.k. wyrokiem nakazowym można orzec karę ograniczenia wolności lub grzywnę w wysokości do 200 stawek dziennych albo do 200.000 złotych. Przepis ten określa zarówno rodzaj kar, jakie sąd może orzec w postępowaniu nakazowym, jak też wysokość kar grzywny, przy czym górny pułap grzywny odnosi się zarówno do kar jednostkowych, orzekanych za poszczególne przestępstwa, jak również do wymierzanej wyrokiem nakazowym kary łącznej (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 18 grudnia 2024 r., sygn. akt II KK 460/24, z dnia 27 czerwca 2024 r., sygn. akt II KK 83/24, z dnia 11 stycznia 2012 r., sygn. akt II KK 323/11).

Wymierzając oskarżonemu karę łączną w wysokości 250 stawek dziennych grzywny, Sąd Rejonowy rażąco naruszył przepis art. 502 § 1 k.p.k., ponieważ orzekł ją w wysokości przekraczającej górną granicę sankcji możliwej do orzeczenia w postępowaniu nakazowym. Niewątpliwie opisane uchybienie miało istotny wpływ na treść wyroku, ponieważ skazany poniósł odpowiedzialność inną niż została przewidziana w ustawie, zastrzeżoną dla trybu nakazowego.

Z tych też względów należało uchylić zaskarżony wyrok w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku. W postępowaniu ponownym Sąd Rejonowy będzie miał możliwość podjęcia decyzji, czy zasadne jest rozpoznanie sprawy kolejny raz w postępowaniu nakazowym, co spowoduje konieczność respektowania granic określonych w treści art. 502 § 1 k.p.k., czy należy procedować w postępowaniu zwyczajnym, co będzie uprawniało sąd do orzeczenia kary grzywny w przekraczającej ten wymiar kwocie.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[a.ł.]

